

הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת
6:53	8:08	ירושלים
7:09	8:11	בני ברק
7:00	8:12	חיפה
7:06	8:09	באר שבע
7:45	8:53	ניו יורק
8:13	9:49	לונדון

שבתנו

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה

כאיש אחד

זה קרה היום, ראש חודש סיון: פחדש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני. ויסעו מרפידיים ויבאו מדבר סיני ויחגו במדבר ויחן שם ישראל נגד הַהָר.

ראש חודש סיון היה זה אותו יום.

על יום זה אנו חוזרים ואומרים מידי שנה בשנה, אילו קרבנו לפני הר סיני ולא נתן לנו את התורה, דינו.

זהו היום שבו נמחקה מעלינו חרפת מצרים, זהו היום שבו התכנסנו כאיש אחד בלב אחד למרגלות הר סיני ונעשינו ראויים לקבלת התורה, זהו היום שלמחרתו נאמר לכולנו וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי מִמְלֶכֶת כֹּהֲנִים וְגוֹי קְדוֹשׁ. איזה פער בלתי ניתן לתפיסה, מעבדים לממלכת כהנים, בתוך חודש וחצי.

אחד מגדולי ישראל שליט"א, בדברים שנושא לקראת חג השבועות בפני המוני בית ישראל, חוזר תמיד ומדגיש, כי לדעתו הנס הכי מיוחד במתן תורה, לא היה דווקא עצם מעמד מתן תורה, על כל התופעות המופלאות שנכרכו סביבה, כי אם העובדה שכלל ישראל כולו, נעשה כולו חטיבה אחת, עד שנאמר עליהם בלשון יחיד 'ויחן שם ישראל נגד הַהָר' - כאיש אחד בלב אחד.

והוא חוזר ואומר, כי הרי ענינו הרהרות, שבכל קיבוץ הכי קטן של אנשים, ישנם חילוקי דעות

סביב כל נושא, ואף אם יודעים להתגבר על חילוקי הדעות ונוהגים באהבה ובכבוד זה לזה, אבל לא ימלטו חילוקי דעות טבעיים. הן כך הוא הטבע האנושי.

והנה כאן, מספר עצום של יהודים, לפחות 5 מיליון נפש לפי חשבון זהיר, שהרי בגברים מגיל 20 ועד 60 בלבד כבר היו 600 אלף איש, ואם נכפיל זאת בנשים, ונוסיף עוד ילדים וזקנים, ועוד ערב רב, הרי שהמספר הוא לכל הפחות 5 מיליון נפש, וכל אלו היו כולם בלב אחד כאיש אחד לקראת מתן תורה.

אין זה כי אם נס ופלא, בדרך הטבע זה פשוט לא יתכן כלל.

ולשם מה הוצרכו לנס זה?

כי אין שום דרך לתת את התורה לעם ישראל, אלא אם כן כולם יהיו נפש אחת.

ומה באמת הסוד של הנס המיוחד הזה?

אין זה אלא, כי במהותו עם ישראל אכן הוא שורש אחד, ונפש אחת, אלא שהגוף ושאר חומרי הטבע גוברים ומסתירים את האמת הפנימית, וכאן התגלה האמת הפנימית הטהורה, וגילתה את האחדות המופלאה של הנפש הישראלית, שבמהותה היא אחת ממש.

ובכל זאת. מה היה האמצעי שעם זה יכלו היה לקבל את המתנה המופלאה הזו, לגלות את הנפש האמיתית של עם ישראל ולהתאחד באחדות גמורה דבר

שאין לו שום תפיסה בגדרי הטבע?

את הסוד לכך מצאנו בכתבי החיד"א זכר צדיק וקדוש לברכה, כשהוא עומד על כך מה טעם ציווה הקדוש ברוך הוא את בני ישראל על מצוות השבת עוד בהיותם במרה, בעוד שהוא עתיד לצוות על כך בעוד חודש וחצי לעיני כל ישראל בהר סיני?

התשובה היא - אומר החיד"א - כי השבת סגולתה כל כך גדולה, שהיא יכולה למחוק את כל העבירות, ואף לשרש ולעקור כל שנאת חינם מלב אדם על רעהו, עד שיגיעו לידי כך שיהיו כאיש אחד בלב אחד, ובכך יוכלו לזכות לקבלת התורה. אם לא היה שבת, לא היה איפוא כל דרך להגיע לנס מופלא זה, וממילא לא היה קבלת התורה.

והמסקנה היא אחת: ככל שנוסיף ונרבה בקדושת השבת, בהבנת חשיבותה, כך נזכה להיות יותר ראויים לקבלת התורה.

ואין יותר מתאים לכך, משבת מיוחדת זו, שבת קודם מתן תורה, שבכמה עדות אף נהגו לקרותה בשם "שבת כלה", שבה כבר מזריחים כל האורות של החג הקדוש שיחול בשבוע הבא.

הבה נשכיל להתרומם בקדושת השבת, להוסיף עוד בהתרחקות מכל מכשול חלילה, לספוג לתוכינו את נועם אורה, וכך נוכל לגשת למתן תורה בנפש נקיה.

במשך כל השבועות האחרונים, ספרנו את הימים, יום אחר יום, כדי לבטאות את צפייתנו והמתנתנו ליום המיוחד הבא עלינו לטובה, הוא חג השבועות.

ובימים האחרונים הללו שנתרו עד ליום הגדול, עלינו לחזור ולשנן שוב את דברי החינוך בהטעימו מצווה זו, במילות קדשו:

"לפי שכל עיקרון של ישראל אינו אלא התורה, ומפני התורה נבראו שמים וארץ וישראל... והיא העיקר והסיבה שנגאלו ויצאו ממצרים כדי שיקבלו התורה בסני ויקיימו... שהיא העיקר הגדול שבשביל זה הם נגאלים והיא תכלית הטובה שלהם. וענין גדול הוא להם, יותר מן החירות מעבדות, ולכן יעשה השם למשה אות צאתם מעבדות לקבלת התורה, כי התפל עושיין אות לעולם אל העיקר.

ומפני כן, כי היא כל עיקרון של ישראל ובעבורה נגאלו ועלו לכל הגדולה שעלו אליה, נצטוונו למנות ממחרת יום טוב של פסח עד יום נתינת התורה, להראות בנפשנו החפץ הגדול אל היום הנכבד הנכסף ללבנו, כעבד ישאף צל, וימנה תמיד מתי יבוא העת הנכסף אליו שיצא לחירות, כי המנין מראה לאדם כי כל ישעו וכל חפצו להגיע אל הזמן ההוא."

זהו גם פשר הענין שבו מצוויים אנו ליזכר את יום השבת בכל יום מימות השבוע, להראות בנפשנו כי עומדים ומצפים אנחנו לקראת בואה של השבת, שהיא תכלית בריאת שמים וארץ.

לשון חכמים

כל המקיים ג' סעודות ניצול מג' פורעניות מחבלו של משיח ומדינה של גיהנם וממלחמות גוג ומגוג (שבת קיח, א), נראה טעמו על פי דברי רבינו [הטור] בסימן רצ"ב דשלשה ענייני תפלות שתקנו בשבת הם כנגד שלשה שבתות, שבת בראשית, שבת מתן תורה, שבת דלעתיד לבוא, ועל דרך הם שלש סעודות... סעודת ליל שבת היא כנגד שבת בראשית... סעודת שחרית כנגד מתן תורה... סעודה שלישית לפנות ערב כנגד שבת שלעתיד...

מדינה של גיהנום ניצול בזכות שמקיים סעודת שחרית שהיא כנגד שבת של מתן תורה, דלא ניתנו שבתות וימים טובים לישראל להתענג בהם בסעודת אכילה ושתייה אלא כדי לשמח את לבכם לעסוק בהם בדברי תורה (ירושלמי שבת טו, ג) בזכות זה ניצול מדינה של גיהנם, דאין אשו של גיהנם שולט בלומדי התורה שכולה אש קל וחומר מסלמנדרא וכו' כדאיתא בפרק בתרא דחגיגה (כו, א).

בית חדש אורח חיים רצא, ב

פניני הלכה

שאלה: האם בחג השבועות אין מצוה להוסיף מהקודש על החול כמו בשאר שבתות ומועדי השנה, כדי שיתקיים "תמימות" בספירת העומר?

תשובה: כתבו הפוסקים, שנכון שלא לקדש בליל חג השבועות מבעוד יום, וזאת כדי שלא יחסר משבע שבתות תמימות בספירת העומר, ויש שכתבו מטעם זה אף שלא להקדים להתפלל תפילת ערבית מבעוד יום, וכן נהגו לאחר מעט את תפילת ערבית בליל חג השבועות עד שיהיה ודאי לילה.

ומכל מקום חיוב גמור בכל שבת וחג להוסיף מהקודש על החול ולפרוש ממלאכה מבעוד יום, וחיוב זה כולל גם את חג השבועות.

החילוק בין הדברים הוא, שחיוב שביתה ממלאכות בתוספת שבת וחג, אינו נחשב שאדם מקבל על עצמו את עיצומו של יום, ולכן אין זה סותר לכך שעדיין נחשב יום להשלים את השבון השבועות התמימות של ספירת העומר. מה שאין כן כאשר אדם מקדש על היין או מתפלל ערבית, הרי זה מחיל עליו את עיצומו של יום, ונחשב הדבר כאילו כבר התחיל הלילה, ובכך מגרע ממנין התמימות.

מקורות: של"ה בספר עמק ברכה בשם המהרש"ל; מגן אברהם וט"ז ושולחן ערוך הרב ומשנה ברורה תצד, א; שו"ת בנין שלמה סימן כ'. יצויין, כי דעת הנצי"ב (הרחב דבר ויקרא כב, כא ושו"ת משיב דבר א, יח) שאי אפשר לקדש בחג השבועות מבעוד יום מן התורה. וראה מועדים וזמנים ז, רלג אם יכולים להדליק נרות ולברך שהחיינו מבעוד יום.

אמרת השבת

הרבה טעמים נאמרו לבאר את מנהג ישראל לאכול מאכלי חלב בחג השבועות.

אחד מהטעמים, נמסר בשמו של הרה"ק ר' פנחס מקוריץ זיע"א, והוא כי קודם מתן תורה היה מותר בשר נחירה, ובשעת מתן תורה נאסר והוצרכו לשחוט, והרי התורה ניתנה בשבת (שבת פו, ב), ובאותה שבת לא היה להם בשר שחוטה. והרי זאת ידוע כי שבת וחוקותיה כבר הצטוו להם במרה קודם מתן תורה, וכבר הכינו את כל מאכליהם ליום השבת מערב שבת, ונמצא שביום השבת אחרי מתן תורה נטרפו להם כל המאכלים שהכינו עם כליהם, כי היה בהם איסור בשר נחירה, ולשחוט מחדש לא היו יכולים כי היה זה שבת, והיו מוכרחים לאכול מאכלי חלב, ולכן אוכלים מאכלי חלב בחג השבועות זכר למתן תורה.

גאולת ישראל. וראה באופן אחר כעין זה במשנה ברורה תצד, יב.

פרשת השבת

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַר סִינַי בְּאֶהָל מוֹעֵד
בְּאֶהָד לְחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בְּשָׁנָה הַשְּׁנִית לְגֵאֲתָם
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֵאמֹר: (א, א)

האור החיים הקדוש העיר בכתוב זה, מדוע כשהתורה מפרטת את המקום שה' דיבר אל משה רבינו, הקדים הכתוב קודם את המקום הכללי - מדבר סיני, ואחר כך פירט את המקום - באהל מועד. ואילו בנוגע לזמן, פירט הכתוב קודם את התאריך הפרטי - באחד לחודש השני, ורק לאחר מכן את הזמן הכולל יותר - בשנה השנית?

בספר אנרא דכלה כתב לבאר את הדברים בדברים עמוקים, על פי מה שכתבו חכמי האמות, כי זמנים המסוגלים ביותר לתשובה הם בסוף כל זמן וזמן, כגון זמן תפילת המנחה בסוף כל יום, ערב שבת בסוף שבוע, ערב ראש חודש בסוף חודש, ערב ראש השנה בסוף השנה. טעם הדבר הוא, כי כל יום וכל זמן מתאספים כל מעשי האדם באותו יום וזמן, ועל זה נבנה היום והזמן הבא. כאשר משתלמים ימי השבוע ומתגלה הארת השבת, מתעלים ששת ימי החול אשר הסתלקו מהעולם כל אחד בזמנו ומתעלים לאור גבוה יותר. ולכן בסוף היום או בסוף השבוע, זהו זמן תשובה, כדי שהזמן שעמו ייבנה הזמן הבא, יהיה זמן מתוקן. אבל אם לא יחזור האדם בתשובה, הרי הפגם עובר לזמן נעלה יותר, וכבר קשה לתקן זאת.

אי לכך סידרה התורה תמיד את הזמן הפרטי קודם, שעליו נבנה הזמן הבא הכללי יותר.

ולנו נותר להבין מכך, כיצד הוא הדרך להתכונן לקראת בואה של שבת המלכה, כדי להעלות לתוך זמן זה את כל ימות השבוע שעבר.

מעשה לשבת

הקריאה שהחזירה למוטב

להפתעת החג שהובטחה להם. יום בהיר היה אותו יום, השמים היו כחולים, והשמש שזה עתה הגיחה לעולם, האירה באור יקרות, ולפני התיבה עבר הצדיק בעצמו, ודומה היה כי כל הבריאה שמסביב מתפללת יחד עמו. לאחר תפילת שמונה עשרה, גולל הרבי את ספר התורה, ופתח באמירת "אקדמות", ולאחר מכן הזמין את אחד מהאנשים שבאו עמו, בעל הדרת פנים וקול ערב וחזק, שיקרא בתורה. יחד עם זאת ציווה על יהודי אחר, שכשיגיע הקורא לעשרת הדברות, יתרגם כל פסוק לשפת המדינה מיד לאחר קריאתו.

כשהגיע הקורא לעשרת הדברות, אחזה חרדה את הנאספים, לפתע התקדרו השמים, וענן כבוד נפרש עליהם. וכך החל הקורא לקרוא "אנוכי ה' אלוקיך... לא תעשה לך פסל וכל תמונה אשר בשמים ממעל..." והמתרגם מתרגם. הפריץ שמע והבין, נבהל. בפחד נזכר בפקודתו לתלות את תמונת משיחם של הגויים בבתי המזיגה של היהודים.

הבעל קורא ממשיך בקריאתו: "זכור את יום השבת לקדשו, ששת ימים תעבוד ויום השביעי שבת לה' אלוקיך", היהודי מתרגם, והפריץ נזכר בחלחלה בפקודותיו לפתוח את בתי המזיגה בשבתות.

והבעל קורא ממשיך: "לא תרצח!" "לא תנאף". הפריץ מבין היטב אל מה יתכוונו מילים אלו, הן הוא זה שציווה להביא אליו את בת החוכר. וכך גם שאר הפריצים שהיו עמו, כל אחד מהם נזכר בחטאיו הוא, וכולם נפלו על הארץ מרוב פחד ואימה, כשעמד לסוף הקריאה לא נותר עוד רוח בהם. ולאחר דקות ארוכות, קמו ממקומם חוזרים ונרגשים וברחו מהמקום.

אחרי התפילה סעד הסבא בביתו של החוכר היהודי את סעודת החג, שם הסביר את אשר אירע, ואמר כי חז"ל אומרים בשעת מתן תורה הקול הגיע לכל האומות כשכל אחד הבין את משמעותם של עשרת הדברות, ואת קול זה החדרתי באותם גויים, ומעתה מובטח להם כי ירווח להם.

ואכן, מאז חיו היהודים באחוזותיו של הפריץ בשלווה, ופרנסתם היתה מצויה בשפע ואיש לא הרע להם.

סמוך לעיר שפולה, התגורר פריץ עשיר ורע לב, וכל כפרי המחוז שייכים היו לו, והוא היה מחכיר את השדות והכרמים ובתי המזיגה, כשרוב השוכרים היו יהודים שמהם לקח כסף רב תמורת שירותם הנאמן.

בתקופת החורף התגורר הפריץ בארמון מפואר בעיר הבריה, ובבזו שם את הכסף שעשה על חשבון נתניו היהודים האומללים, על כל תענוגות העולם, ובאותה תקופה היו היהודים נהנים משקט יחסי כשהוא לא היה במקום. אך עם בוא האביב היו הנתנים היהודים נתונים למשיסה, כשהפריץ שב לאחוזתו והיה מארח בטירתו מושלים ורוזנים תוך כדי נשפים עליזים, ובאמצע הנשף היה מצווה על עבדיו להביא אליו את אחד מיהודיו, כשהוא היה מצווה עליו לרקוד ולשיר בפני אורחיו כדי להצחיקם ולרוכסם את רוחם. דבר נפוץ באותם ימים בין הפריצים.

ימים עברו ומצבם של היהודים באחוזותיו של הפריץ לא השתנה, מיום ליום הציק להם יותר, ובכל שנה עם בוא האביב החלה תקופת חרדה ואימה ליהודים של אותה פריץ. לא אחת היה פוקד על היהודים האומללים, לפתוח את בתי המזיגה אף ביום השבת, כשהוא מאיים אליהם באיומי רצח. והיהודים המסכנים, לא יכלו לעמוד מנגד. לשיא אכזריותו הגיע כשציווה להביא אליו את בת אחד החוכרים היהודים שיום חתונתה נקבע בשבת שלאחר חג השבועות. אסון זה לא יכלו היהודים האומללים לסבול, ובצר להם התאספו יחד, והלכו לעיר שפולה, שם שכן באותה עת הסבא הידוע משפולה שהבעל שם טוב הקדוש בירכו שכל ברכותיו יתקיימו.

יהודים שפכו את מרי שיחם לפני הצדיק, ואמרו לו כי באו מים עד נפש, ויותר אינם יכולים לשאת. כששמע הצדיק את הגזירות הנוראות אותם ממיט עליהם הפריץ, קפץ ממקומו כנשוך נחש, וצעק: "צודקים אתם, באו מים עד נפש! הגיעה השעה ללמדו לקח ולהשמיע באזניו את עשרת הדברות!"...

משתוממים עמדו היהודים סביב הצדיק ולא הבינו את כוונתו, אך עוד טרם פתחו את פיהם לשאול הסבר לדבריו, הוסיף הרבי ואמר להם: "בכל שנה נוסעים אתם לחוג את חג השבועות בעיר הגדולה, השנה אל תעשו כן,

אלא התאספו בבית החוכר שמשיא את בתו למחרת, ושם תחוגו את חג מתן תורה. לפני החג תגשו אל הפריץ, ותספרו על תכניתכם, והזמינו אותו ואת ידידיו לבוא ולשמוע את תפילותיכם, ואף אני אבוא ואהיה עמכם. ועתה, סעו לשלום לבתיכם!"

השומעים הנדהמים, מיהרו בחרדת קודש לביתם ועשו את מצוותו של הצדיק, התייצבו בפני הפריץ וביקשו ממנו לבוא ולהשתתף בשמחת חגם. הרעיון מצא חן בעיני הפריץ, וכי דבר קל הוא לראות את כל יהודיו חוגגים, לא חוכר אחד ולא שנים, אלא כולם יחד... ועד מהרה הבטיח להם כי אכן הוא יבוא עם ידידיו הרבים לחוג עמם את החג.

עוד באותו יום הזמין אליו הפריץ את כל ידידיו בעלי האחוזות הסמוכות והרוזנים, ובמהלך המסיבה המפוארת שערך להם, סיפר להם על המחזה המשעשע שעתידיים הם לחוות בחג של היהודים הקרב ובא. בצחוק פרוע של שכורים התפזרו האורחים, והבטיחו לבוא ביום המיועד לחגוג עם היהודים את החג.

בערב חג השבועות הגיע הסבא משפולה אל ביתו של החוכר היהודי, ועמו יחד הגיעו המוני חסידים. כיון שהמקום היה צר מלהכיל את כולם, ציווה הרבי לצאת אל הגבעה הסמוכה לכפר, לפרוש חופה גדולה ולהציב מתחתיה בימה ועליה ספר תורה.

זמן התפלה הגיע. החורשה סביב הגבעה התמלאה המוני אדם, ליד הרבי הצטופפו היהודים וחיכו לבאות בדחילו ורחימו. לא הרחק מהם התאספו ובאו רוזנים ופריצים בעלי אחוזות, ובראשם הפריץ הרשע, מחכים

דבריהם הם זכרונם

הבעל שם טוב הקדוש - רבי ישראל ב"ר אליעזר זיע"א
חג השבועות תק"כ - 250 שנה להסתלקותו

כי בזמר שבת קודש נאמר "ואם שלש אלה לפניו צגים", צגים מתחלה, כדי שיהנה מרוחניות המאכלים חיות דקדושה, ואחר כך אוכלים. אחר כך התקרבו אל הבעש"ט והיה מתלמידיו, והיה לו קול ערב, ודרכו היה לעבור לפני התיבה אצל הבעש"ט ז"ל. (ספר אבן שתיה מערכה ראשונה פרק א')

ו. כשמדבר דברי תורה על השולחן, הדברי תורה הם הנשמה לאותו הגשמייות של השולחן, וידבר הרבה דברי תורה על שולחנו תמיד בסעודתו, וכל שכן בשבת. (כתר שם טוב חלק ב')

ז. בשם הבעש"ט זלה"ה, שמן השמים נתנו לו ברירה לדור בנעמרום או במעזבוז או בעיר שלישית, ובחר במעזבוז, ששם שכיחים דגים וקל לו להשיגם על שבת קודש.

(זכרון טוב)

ח. סיפר הרב דפולנאה (בעל התולדות יעקב יוסף) כי פעם אחת לא היה יכול להתפלל שני שבועות, ואמר הבעל שם טוב שהבר אווזא מבלבל אותו שהטריף שלא כדין מחמת טירדת ערב שבת קודש, וביקש מהבעש"ט לתקן ותיקן. (מדרש פינחס החדש אות ס"ה)

ט. וינפש, וי אבדה נפש, ומקשין כי ענין וינפש שייך במוצאי שבת... ובשם הבעש"ט כתבו כי נכתב זה בשבת שע"י שיוודעין זה בשבת כי בחול ניטל זה, משמרין יותר יום שבת שלא לילך בטל בעת מצוא הנשמה יתירה המסייעת לעבודתו ית'.

(שפת אמת כי תשא תרל"א)

י. פעם אחת שבת הבעש"ט בכפר אחד עם המנין שלו, ובעת סעודה ג' ראה כי מנהל הכפר מאסף עם יהודים ויושב עמהם לסעודה ג', וישאלהו על מה זאת, ויאמר לו כי שמע שיהודים מאחלים לעצמם שהנשמה שלהם תצא במעמד מנין מבני ישראל, ולכן רוצה אף הוא שבשעת יציאת נשמה יתירה שלו, יהיה במעמד מנין מבני ישראל.

התקבצו אל יו צאן הרועים בשדה וצעקו כולם כל עת תפלתו, ואמר כי הריב"ש העלה אז בתפלתו כל המדרגות הנמוכים, עד שגם הבהמות והצאן היה להם דעת להכיר את קונם, וצעקו לה' עמו.

(דברי אלימלך פר' בחוקותי. וראה באופן אחר בבית אהרן פרשת בא)

ה. הרב ר' יעקב קאפיל חסיד [אבי שושלת הצדיקים לבית קוסוב - ויז'ניץ], היה דר בימי חרפו בקאלימייא, והתפרנס מחנותו הקטנה והיה נחבא אל הכלים, ולא ידע איש את גבורתו וצדקתו. עד שפעם אחת שבת הבעש"ט ז"ל בקאלימייא, וביליל שבת קודש הרגיש הבעש"ט אור גדול זורח בתוך העיר, וישם פעמיו ויסובב בתוך העיר למצוא מקור אור גדול הזה, עד כי בא סמוך לבית קטן, והרגיש כי בזה הבית הקטן מאיר אור הגדול, ונכנס לתוכו, ומצא מרגליות טובה הוא הרב ר' קאפיל, שהיה מזמר ומרקד לכבוד שבת בהתלהבות נמרצה בלי הפוגה שעה ושתים, ועל השולחן היה ערוך תפנוקי מעדנים, והמתין עד בוש. וככלותו לזמר ולרקד נתן לו שלום והחזיר לו שלום, וישאלו הבעש"ט מה זאת שהוא מזמר ומרקד טרם יסעוד, והשיב לו

לקראת חג השבועות הבא עלינו לטובה, יום בו מציינים 250 שנה להסתלקות האור הגנוז שהפציע והאיר את העולם כולו, הוא רבינו ישראל בעל שם טוב, הננו להביא כאן מענייני תוספת שבת וכבודה, מעט אמרות קודש וסיפורי צדיקים שהיו מספרים בסילודין מהבעל שם הקדוש, דבר שמקובל כסגולה גדולה לדברים רבים. זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל.

הננו מביאים את הדברים כלשונם, מפי ספרים וסופרים.

א. הבעש"ט ז"ע היתה לו הכנה לשבת קודש כל ימות השבוע, וכבר בעש"ק כשיצא מהמקוה זכה לדביקות עד כדי כך שלא היו יכולים להסתכל בקלסתר פני קדשו שהיה מאיר כאור החמה. (הגש"פ באר יעקב חיים עמוד 16)

ב. בערב שבת בתפלת מנחה וקבלת שבת, מעלין כל אותן הדיבורים והמצוות של כל השבוע, שאז הוא עליית העולמות. (כתר שם טוב חלק ב')

ג. הבעל שם טוב זלה"ה נבג"מ, יסד לומר בכל ערב שבת מזמור ק"ז, כי מחמת שצריך לזכך עצמו יותר ויותר בעת ההיא, ושם נזכרו ד' שצריכים להודות, והא' 'תעו במדבר' הוא לשון דיבור, שכשבא להתפלל הוא תועה בהדיבור... התקנה הוא 'ויצעקו', צעקה היא בלא דיבור... 'כל אוכל תתעב נפשם', הוא לפעמים אינו טועם טעם ותענוג מעבודתו כחולה שאוכל אינו טועם טעם, אזי גם כן התקנה 'ויצעקו' וגו', וכן 'יושבי חושך' שהוא בחשכות השכל, 'יורדי הים' קאי על אותן שהם במדרגה שהולכים בעולמות עליונים בתפלתם, ולפעמים באה ח"ו פני או שום ניצוץ גבהות אז יעלו שמים ירדו תהומות ח"ו, אזי 'ויצעקו' וגו'... (מאור עינים פרשת בשלח)

ד. שמעתי ממורי ומחותני הרב הקדוש מרוז'ין זצ"ל, שסיפר כי הר"י בעל שם זצ"ל כאשר התפלל פעם אחת מנחה ערב שבת בשדה,

יְלָדֵי הַשָּׁבֶת

יְלָדִים יְקָרִים:

בעוד מוספר ימים, נקבל פִּלְנוּ בְּשִׂמְחָה וּבְהִתְרַגְּשׁוּת עֲלֵאִית, אֵת חֹג הַשְּׂבוּעוֹת - זְמַן מִתְּנַן תּוֹרָתֵנוּ, בּוֹ נִשְׂמַח בְּשִׂמְחַת הַחֹג וְנִזְכֶּה לְהַשְׁפְּעוֹת הַבְּרוּכוֹת הַמְתַּלְלוֹת עִמָּה.

חֹג זֶה מְצַוֵּן אֵת יוֹם מִתְּנַן תּוֹרָה, יוֹם בּוֹ נִהְפָּכְנוּ לְעַם סְגֻלָּה, יוֹם בּוֹ עֲמַדְנוּ פִּלְנוּ מִתַּחַת לְהָר, וְשִׁמְעֵנוּ אֵת הַבְּרוּת אֱלֹקִים חַיִּים מִתּוֹךְ הָאֵשׁ.

לְיוֹם זֶה מְתַלְלוֹת הַכְּנֵה גְדוּלָּה, הַכְּנֵה שֶׁל אַרְבַּעִים וְתִשְׁעֵי יָמֵי סְפִירַת הַעֲמוּר, שְׁשִׁיָּאֵם בָּא לְיַדֵּי בְּטוּי בְּשִׁלְשֶׁת יָמֵי הַגְּבֻלָּה, שֶׁהֵם יָמִים שֶׁבִּהֵם הַצְּטוּיֵינוּ לְהִתְקַדֵּשׁ וּלְהִתְטַהֵר לְקִרְבָּת יוֹם בּוֹא ה' הַגְּדוֹל.

פְּכָה זֶה בְּשִׁפְמוּגֵי זְמַן מִיָּחָד, שֶׁנִּדְרָשֶׁת לָזֶה הַכְּנֵה נְאוּתָהּ מוֹצְדֵנוּ, פְּדֵי לְזוֹת לְכָל הַשְּׁפְעוֹת הַטּוֹבָה וְהַבְּרָכָה הַמְּלֻוֹת אֵת הַזְּמַן הַנִּשְׁגָּב.

וְכָה זֶה גַּם בְּיַחַס לְכָל שָׁבֶת וְשָׁבֶת, הַיּוֹם הַקָּדוֹשׁ וְהַנִּבְחָר, שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהַגִּיעַ אֵלָיו בְּלֵי הַכְּנֵה רְאוּיָה, וּבְמִיָּחָד בְּיוֹם שְׂשִׁי עָרַב שָׁבֶת קָדֵשׁ שֶׁהוּא יוֹם שָׁבוּ מְצַוִּים אֲנִי מִהַתּוֹרָה לְהִתְפַּוֵּן לְקִרְבָּת בּוֹאָה שֶׁל הַשָּׁבֶת, וְכֵן אֲכַן נִהְיֶה רְאוּיִים לְזוֹת לְבָרְכַת הַשָּׁבֶת.

שָׁבֶת שְׁלוֹם וְחֹג שְׂמֵחָ.

קוראי עונג

לְכַבֵּד מַעֲרַב הַעֲלוֹן הַחֹשֶׁב 'יִשְׁמָחוּ' שְׁלוֹם רַב,

בְּדַבַּר גְּלוּן מֵ' 30 - "אִמּוֹר", כִּתְבֵּ שֶׁ יְהוּדֵי שְׂטֵאֵל אֵת הַגְּרִי"ש לְשִׁיט"א הַאֵם לְקִיּוּם מִן כְּצַר וְאִמְרוּ לוֹ שֶׁלֹּא מִכּוּלן שִׂרְבָּה הַמִּיכְשָׁלוֹת הֵן וְאִיחָו דִּידֵיהּ אִמְרוּ שֶׁכִּיבְרָא שֶׁכִּיבְרָא חוּצָה לְפָנֵי הַשְּׂקִיפָה רַבִּית הַאֵשֶׁה לְפָנֵיהֶם עוֹשֶׂה מֵאֲכוּלֹת דְּבַר שֶׁהֵינּוּ בְּעִיטֵי מִכּוּלן שֶׁנִּרְרַת אַחֲרָיו, וְעוֹד שֶׁבְּגַלְלֵי אוֹרֵת יוֹם חוּל וְיִבְאֵלוּ לְטַעוֹת וּלְעִשׂוֹת מֵאֲכַפְרָה.

וְהַעֲבֵד הַעֲבֵד מֵאֲשֶׁר לֹא הִבְנֵי דְבִרְיוֹ, דְּלִגְבֵי חֶשֶׁשׁ הַרְאִישׁן שֶׁהַעֲבֵד, וְהִלָּא אִין וְלוֹ שִׁמְרָה לֵשׁ בְּעִיטוֹת דְּבִרְיוֹ שֶׁהֵי הַאֵשֶׁה אֵינֶה נִרְרַת אַחֲרֵי הַבְּרָא דְּבִרְיוֹ צַר אֲלֵא מִקְבָּלֵת שֶׁבֵת אוֹ הַבְּרָאָה נִרְרַת לְאֵי שֶׁלֹּא עֲשִׂיתָ תַּנְאִיךְ אוֹ בְּשִׁקִּיפָה, צַר שֶׁהַבְּרָא הַחַיִּים לְעִבְרַת לְהַתְפַּלֵּל מִקְדָּם לֹא יִרְחַר אוֹתָהּ לְקַבֵּל ע"ז שֶׁבֵת, וְצַר שֶׁהֵי אִמְכִּיבָה לוֹ שִׁתְפַּלֵּל מִקְדָּם לֹא מִכּוּחַ מַדְעִתָּה שֶׁכִּיבְרָא לְקַבֵּל שֶׁבֵת מִקְדָּם עִימוּ כֵּךְ שְׂאִין לְחַשֵּׁשׁ צַר בְּסִיט, וְלִגְבֵי חֶשֶׁשׁ הַעֲבֵד שֶׁיֵּשׁ אוֹיֵב רַבִּית וְכ"י אֵינֶה יוֹדֵעַ אִיחָו הַכְּתִיב, אֲבֵל אֲדָם שֶׁרָגַל לְהַתְפַּלֵּל מִבְּעוֹד יוֹם וְחוּצָה לְרִבּוּתוֹ עַל פִּי רַב בֵּיתוֹ מִסוּדֵר לְשֶׁבֶת מִבְּעוֹד יוֹם וְאֵה לֵם שֶׁבְּרִאשׁוֹ מִנְחָה שֶׁהַתְפַּלֵּל וְהוּא עַם בְּיַדֵּי שֶׁבֵת לֹא חִיטָּען שִׁיבֹא לְעִשׂוֹת מֵאֲכַפְרָה.

אֵיז מֵהֶן כֵּן לְכַוֵּן חֶשֶׁשׁ שֶׁל הַגְּרִי"ש לְשִׁיט"א? אֵיז כְּכֵי, קוֹדֵם עַל לְעוֹלָם אֲבֵל לְעוֹלָם לֹא שְׂאֵלִים פּוֹסֵק רִק חֲצִי שְׂאֵלָה, שְׂאֵלֵת הַאֵם לְעִשׂוֹת מִן - קִיבָלֵת תְּשׁוּבָה ש"ל"א תְּשׁוּבָה מִדּוֹעַ וְלֹא מִדּוֹעַ אִמְרוּ הַעֲלוֹן שֶׁיֵּשׁ מִכְשָׁלוֹת, תּוֹרָה הִיא וְלֹא מִדּוֹעַ אֵיז רִצְיוֹן, וְאוֹתָר לְשִׂאֵל מֵהֶן הַם הַמִּכְשָׁלוֹת הַמַּדְבָּרוֹת שֶׁהֵי הַרְבִּיבֵי צִיּוֹן לְעִשׂוֹת זָמָה, וְהַרְבִּיבֵי חֶשֶׁשׁ חֶסֶת שֶׁחַר עַל פּוֹסֵקִים שֶׁל גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל אֵינֶה דְּבַר שֶׁל מֵהֶן בְּכֵי.

אֵיז דּוֹקָא הֵייתִי הוֹלֵךְ לְחַשֵּׁשׁ שְׂאֵלֵם יוֹלֵךְ לְהִיפֵשֵׁל וְלְהִתְחַלֵּל אֵת הַסְּעוּדָה לְפָנֵי הַשְּׂקִיפָה הַתּוֹךְ הַעֲלוֹן שְׂאִין לְהִתְחַלֵּל בּוֹ סְעוּדָה עַד שִׁיקְרָא ק"ש שֶׁל עֲרִבִית (כְּתוּבָה בְּשׂוֹף הַתּוֹכֵת תְּפִלַּת מִנְחָה) אוֹ מֵשֶׁהוּ דוֹמֵה יִישַׁר כְּחַל!

דבר המערכת: הַבִּיאנוּ אֵת מִכְתְּבֵי הַקּוֹרְאִים כְּלִשׁוֹנָם, אִם כִּי עַל דְּבָרֵי כּוֹתֵב הַמִּכְתֵּב הַשְּׁנִי יֵשׁ לָנוּ לְהַעֲבִיר, שֶׁכֵּמָה פּוֹסְקִים סוֹבְרִים שֶׁהַאֵשֶׁה נִרְרַת בְּקִבְלַת שֶׁבֵת אַחֲרֵי הַבַּעַל, אִף אִם הִיא עֲצֻמָּה לֹא קִיבְלָה עֲדֵיין שֶׁבֵת, וְכֵן פּוֹסֵק בְּשׂוֹף שֶׁבֵת הַלּוּי. וְלְדַבְרֵיהֶם אֲכֵן יִכּוֹל לְצַאת מִכְשׁוֹל מִקְבַּלֵת שֶׁבֵת מוֹקְדֵמַת כְּשֶׁבֵת מִמְשִׁיכִים לְעִשׂוֹת מִלְאָכוֹת לְאַחַר שֶׁהַבַּעַל כָּבַר אִמְרוּ מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשָּׁבֶת, דְּבַר שְׂאֵסוֹר לֵה מַעֲיָר הַדִּין. וְעַל כָּל כֵּן דַּא נִאֲמַר, נִהְרָא נִהְרָא וּפְשִׁטִּיהָ.

יכולה היא שתרחם

זכות הפצת הגליון
תעמוד לרפואתו השלימה והמהירה של
הילד משה יעקב בן יונה
בתוך שאר חולי ישראל

מסייעים להפיץ את אור השבת ורואים ישועות

גדולה זכות השבת להגן בעד **התומכים והמסייעים** ברפואות, ישועות, פֶּרְנִסָה, וְכָל מִיֵּלֵי דְמִיטָב.

לתרומות והקדשות, לזכות ולע"נ, וכן לפרסום בעלון: 052-7636030

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל.
לזיכוי הרבים נא הדפיסו
והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,
ולהערות הצעות ותרומות
yismechu@yismechu.com